

Sex månader i Paris

Sist jag skrev i Sool-Öen handlade det om skillnader mellan stort och lite mindre, då mellan min hemstad Uppsala och mitt andra hem Sollerön. Det handlade om min stora uppskattning av variation och miljöombyte. Sedan den texten skrevs har Uppsala officiellt blivit storstad, då antalet invånare nyligen passerade 200 000. Sedan den texten skrevs har jag också bott i en annan storstad. Med sina drygt 10 miljoner invånare är den korrekta termen egentligen megastad. Paris – känd som en av världens vackraste städer, men kanske också som en stad med en något högdragen befolkning. Det blev en vistelse full av upplevelser och oföreglömliga stunder, men också med prövningar och långa dagar. I slutändan har jag med mig erfarenheter och minnen för livet – och en kanske ännu större uppskattning för kontrasterna i livet.

Det hade varit en hektisk höst, men magisteruppsatsen var till slut inlämnad och jag var klar med min tid vid Uppsala universitet. Det var med blandade känslor jag lämnade studentlivet bakom mig, och som så många andra i samma position funderade jag över vad det skulle bli av mig. Redan i höstens början hade det dock blivit klart var jag skulle spendera de kommande 6 månaderna. Jag hade fått en praktikplats på ett marketingkonsultföretag; för mig en möjlighet att praktisera de kunskaper jag lärt mig i skolan och ta steget ut i arbetslivet. Ett litet orosmoln var att jag skulle flytta till ett land där jag inte kunde språket, men med tanke på vilken möjlighet det var, och med en kvällskurs redan i bagaget, packade jag mina väskor och flyttade till Frankrikes huvudstad.

Den första prövningen visade sig vara att hitta någonstans att bo. Jag var ute månader i förväg och letade bland lägenheter små som skokartonger, rum med hela månadslöner i hyra och adresser i stadens farligaste områden, tills jag hittade en liten studio med gångavstånd till jobbet. Jag hade haft tur och det var en lättnad att efter 3 veckors temporära boenden kunna flytta in till något eget och göra det till hem. Studion låg i ett lugnt kvarter i ett av Paris äldsta områden. Från min gata såg jag Eiffeltornet och gick jag ut på nästa hade jag Invaliddomen framför mig. Varje torsdag och söndag var det marknad på en gata runt hörnet, dit hela kvarteret gick för att handla sina delikatesser och färskvaror för veckan. Här fanns frukt och grönt, blommor, kött, kyckling, fisk, charkuterier, oliver,

bakverk, bröd, och naturligtvis ost och vin i massor. På helgdagsmorgnar var det också långa köer till de många bagerierna i området. Mytbilden av en fransos med en baguette under armen stämmer verkligen, de finns överallt.

I början av februari började jag jobba. Det var på ett franskt företag med både nationella och internationella företag som kunder. Som juniorkonsult ingick jag i en projektgrupp om 3 personer som jobbade för en klient inom bilbranschen. Det var långa dagar, högt tempo och många möten och presentationer. Det var en lärorik och annorlunda upplevelse. Arbetstiderna var inte vad jag var van med, men jag lade mig snabbt till med vanan att börja arbetsdagen vid 9-9.30 (var jag där innan var jag i det närmaste ensam på kontoret). Med miljontals människor som ska ta sig till jobbet med kollektivtrafik gäller det tydligen att sprida ut sig över morgontimmarna. Lunchen blev också senarelagd. Här såg vanorna något annorlunda ut än en klassisk, svensk lunch. Dessert var standard, fransmännen gillar verkligen sina bakelser och tårter. Vanligtvis åt vi lunch på kontoret. Maten hade vi köpt och tagit med från restauranger i området. När vädret tillät åt vi den ute på takterrassen, med en bländande utsikt över Eiffeltornet. Förskjutningen av vanorna innebar att man inte kom hem förrän runt 20 på kvällen. Middag runt 21-22 blev vanligt för mig, precis som det är i Frankrike.

Franskan var till en början ett ganska stort hinder. Mina knackiga kunskaper räckte inte hela vägen, men allteftersom tiden gick förbättrades den. Fransmännens ovilja att prata engelska är annars inte så utbredd som man ofta kan tro. Ett vanligt scenario var att jag började säga något på franska, varpå de svarade mig på engelska - ett äkta uttal är svårt att fejka. Språket och sättet är i övrigt väldigt formellt. I Sverige är Ni en utdöende tilltalsform, medan den i Frankrike har ett stadigt fäste. Frun, herrn och fröken är långt ifrån lika vanliga i svenskan som madame, monsieur och mademoiselle är i franskan. Att säga Ni till någon äldre, eller till någon man inte känner är en självklarhet.

Jag hade besökt Paris några gånger innan jag flyttade dit och därför redan hunnit med många av de världsberömda sevärdheterna (plus några turistfällor). Paris är indelat i 20 arrondissement och enklast tar man sig runt med Metron. I nästan varje distrikt finns något att se eller uppleva. Den stora paradgatan Champs-Élysées med Triumfbågen, de bohemiska Maraiskvarteren, Place de la Concorde med den egyptiska obeliskan, Notre Dame, Jardin des Tuileries med boulespelare och visningar under modeveckan, Avenue Montaigne och Faubourg Saint-Honoré med dyraste shoppingen i världen, oasen Jardin du Luxembourg (där jag spelade tennis varje söndag), latinska kvarten, Sacré-Cœur... listan kan göras hur lång som helst, och det var inga problem att hålla sig sysselsatt. Timslånga

Utsikt från kontorets takterass.

köer till Eiffeltornet hoppade jag över denna gång, och nöjde mig med promenader i parken nedanför, Champ de Mars. Som EU-medborgare under 26 år hade jag gratis inträde på de flesta muséer och utställningar, så det fanns ändlösa möjligheter att uppleva den bästa kulturen i världen. Det blev en del besök på Louvren och Musée d'Orsay. Men det gällde att planera sina besök om man ville undvika de värsta rusningstiderna. Saken är den att Paris är bland de städer i världen som har flest turister per år. Det är konstant ett intensivt folkmyller och det är svårt att hitta ett tyst hörn. I stort sett varje dag blev jag tillfrågad om vägen. Vid påsk var jag nästan överväldigad av massorna med amerikaner, japaner och andra européer som tycktes ha invaderat staden. Just därför kunde det vara skönt att fly bruset för en stund.

Sverige var ju bara drygt 2 timmars flygresor bort så det blev några helger hemma under halvåret borta. Svensk sommar visade sig från sin bästa sida när jag landade på Arlanda på midsommaraftonen. Det var natt, men den var ljum och ljus.

Folkmyllret nedanför Sacré-Cœur i Montmartre.

Jag hade missat det traditionella midsommarfirandet på hembygdsgården, men fick några fina sommardagar på ön innan det var dags att återvända till storstaden. Då var kontrasterna som tydligast.

En utlandsvistelse och en chans att bo någon annanstans i världen är något att vara tacksam över. Man får nya perspektiv på tillvaron; kanske inser man att man tar vissa saker för givet och kanske uppskattar man vissa saker mer. När jag kom hem slogs jag av hur enkelt och smidigt allt är när människor faktiskt förstår vad du säger, och detsamma gäller omvänt. Något som man nog annars inte reflekterar speciellt mycket över... Även de små sakerna; när jag kom hem var jag tacksam över tvättstugan i källaren, jag slapp gå till en tvättomat och betala 10 Euro. Det handlar såklart också om att inte ta saker för givet och att uppskatta saker i nuet, och inte bara i efterhand. Jag såg Eiffeltornet varje dag, men såg på det med nya, hänfödda ögon varje gång. Speciellt när det glittrade.

Jag nämnde en fördom i inledningen. Fransmännen har ett ganska oförtjänt dåligt rykte om sig att vara högdragna och otrevliga. Såklart finns det, som i de flesta andra städer, snäsig personal och dålig service. Men det handlar mycket om ens egen inställning och sätt. Man måste vara medveten om skillnader och kunna anpassa sig. Bjuder man till och går in med ett öppet sinne brukar det ofta lösa sig.

Stina Nordström